

EEN PROEFJE VAN HIGH-END VOOR REAL-WORLD PRIJZEN

De Virtus I4S geïntegreerde versterker en Verto D4S dac zijn de twee componenten die samen de 'betaalbare' lijn van Canor Audio vormen. Ik kende Canor als maker van prachtige maar ook hoger geprijsde audioapparatuur. Ik had wel reviews gelezen en gezien maar had het genoeg nooit gehad het in levende lijve te ervaren. Leuk is het dan ook dat ik de mogelijkheid kreeg om hun voor een breder publiek bereikbaar zijnde lijn te mogen reviewen. Het was een zeer fijne kennismaking kan ik alvast verklappen!

Wat kun je nu verwachten van de (oneerbiedig gezegd) 'instaplijn' van een fabrikant die met hun hoger geprijsde modellen vrijwel altijd positieve reviews weet te krijgen? We gaan het beleven...

Op het eerste gezicht

Wanneer ik de vrij compacte dozen achter in mijn auto leg krijg ik in ieder geval al een indruk dat ik met iets serieus te maken heb; 24 kilogram maar liefst samen, hier zit iets substantieels in! Thuis uitgepakt is het genieten hoor. Een naar mijn idee zéér geslaagde subtiel en functionele vormgeving en een echt bijzonder hoog afwerkingsniveau. Ik had stiekem gehoopt de 'bronze' versie te kunnen reviewen – dit is op foto's een prachtig, naar oranje neigende kleur, die volgens reviews die ik las in het echt nog fraaier is dan op plaatjes – maar de mij ter beschikking gestelde zwarte uitvoering is zeker óók een plaatje te noemen. Ik sloot de stroomkabels aan op een goed (maar niet audiofiel) stekkerblok, mijn KEF LS50 Metas werden aangesloten met Supra Ply 3.4s en als bron gebruikte ik een Bluesound Node N132 – met een met PD Creative printboard en iFi iPowerX geüpgradede voeding – die ik met een digitale coax kabel verbond met de corresponderende input op de dac. Die dac was vervolgens gebalanceerd aan de versterker verbonden met Grimm TPR kabels. Mijn Technics SL1500c met Sumiko Moonstone element werd met Klotz kabels aangesloten op de phono ingangen.

Plaatjes om te zien

Ik stip een paar zaken aan die er uitspringen, wil je meer weten dan geeft de website van Canor Audio alle details prijs. De dac heeft een touchscreen dat soepel reageert en heel fraai amberkleurig is. Naar believen kun je dit ook op wit zetten, maar geloof me bij de zwarte behuizing is het amber zeer mooi. Er is via dit scherm selectie van de ingang mogelijk maar ook keuze uit een achttal verschillende digitale filters.

Op de vraag wat binnen de hifi community nu echt wordt beschouwd als 'high-end' moet ik je het antwoord ook schuldig blijven hoor. Ik vind een prijs van vijf cijfers vóór de komma absoluut in die categorie vallen, maar componenten van tussen de vijf- en tienduizend euro zijn voor veel mensen al onbereikbaar. Of misschien wel bereikbaar, maar ze worden niet gekocht omdat keuzes anders gemaakt worden. Afijn, het hier besproken koppel van versterker en dac komt zo rond de vijfduizend euro uit, en dat is in audiokringen voor velen nog best behapbaar.

Het met twee ESS9038Q2M chips dual-mono en zonder opamps discreet opgebouwde circuit kun je hiermee nog wat finetunen. Die filters verschillen héél subtiel van elkaar, toch kun je dus nét naar persoonlijke voorkeur of synergie met de rest van de keten en luisterruimte de sound nog wat bijsturen.

De versterker heeft heel fraai ook een klein (1,8-inch) touchscreen middenin de volumeknop die dus naast volume ook ingangskeuze en andere zaken in het menu bedient. Het is even wennen maar het werkt uiteindelijk erg prettig. De versterker is een klasse-a/b ontwerp, ook discreet en in dual mono uitgevoerd en levert tweemaal 75 watt in 8 ohm en tweemaal 120 watt in 4 ohm. De al genoemde phono ingang accepteert mm én mc, beide met twee gain settings en vier respectievelijk capaciteit- en weerstandinstellingen. Punt van aandacht is wel het volgende: de inputs van het rechter- en linker kanaal zitten zover uit elkaar dat ik mijn gebruikelijke interlink van AudioQuest aardig zou hebben moeten molesteren. Gelukkig had ik de set Klotz nog paraat, dit zijn losse kabels voor ieder kanaal... Ik snap dat het een keuze zal zijn uit oogpunt

van dual-mono en zo kort mogelijke verbindingen etcetera, maar het stelt dus wel eisen aan de te gebruiken kabels. De hoofdtelefoonuitgang op de versterker heb ik wél gebruikt, hierover later meer. Beide apparaten komen met dezelfde afstandsbediening. Deze is eenvoudig maar overzichtelijk en heeft bijvoorbeeld een knop om door de verschillende digitale filters te 'scrollen', wat natuurlijk heel fijn is om dat vanuit de luisterpositie te doen. Meerdere malen heb ik ervaren dat de versterker ingeschakeld werd door een bepaald commando van mijn tv-afstandsbediening, lastig maar niet onoverkomelijk – en mogelijk is dat een probleempje voorbehouden aan mijn tv en heeft niemand daar verder last van, maar ik vermeld het toch ook even.

Back to basics

Via mijn Qobuz abonnement en vanaf de NAS speelde ik met het door mij gebruikte Roon (met de N132 als eindpunt) zoals gebruikelijk een gevarieerd muzikaal dieet. Er kwamen voor mij nieuwe muzikale vondsten voorbij maar natuurlijk ook de usual suspects ofwel

tracks of albums die ik erg goed ken en die dus voor mij een goede referentie zijn. Het was overigens ook een leuke hernieuwde kennismaking met mijn KEF LS50 Meta luidspreker. Want die gebruik ik namelijk al weer een aardige poos in een 2.1 setting met een heel potige subwoofer én ondersteuning van de Lyngdorf RoomPerfect software. Dus in zekere zin waren de luistersessies met de Canor Foundation set een mooi voorbeeld van 'back to basics', en liet het me heel puur de kwaliteiten van de apparatuur horen! Een track die mij door Roon Radio werd voorgeschoteld is Bird On The Wire in de uitvoering van Bill Frisell. Dit staat op een fraai album waarop verschillende artiesten de songs van Leonard Cohen vertolken, en deze track is een juweeltje hoor. Het wordt met veel rust en ruimte weergegeven en klankkleuren van instrumenten zijn buitengewoon knap realistisch. Van een héél ander kaliber is het door een op bezoek zijnde audiovriend voorgestelde What You Need, van de mij volslagen onbekende artiest MxNxSTxR die hier met onder andere de virtuoze bassist/componist/producer

Thundercat een strakke elektronisch zwaarbeladen pop/dance track presenteert. Het muzikale geweld wordt door de LS50 Meta verdacht krachtig weergegeven: hier is een versterker aan het werk die volledig controle heeft over de Uni-Q drivers. Er zit een drive in, diep laag, en alles toch beheerst en nergens uit de bocht vliegend. Omdat ik in deze hoek wel eens verder wilde verkennen ging van New Order de 180g remaster van Blue Monday op de Technics. En jawel ook hier klickte de kick echt, if you know what i mean... sjonge dit vraagt om een tandje harder en dat kán gewoon. Genieten! Een paar klassiekers die eigenlijk altijd 'mogen' zijn Aja van Steely Dan en Love Over Gold van Dire Straits. Deze speel ik beide van 180g vinyl, een klein tikje in de Aja titeltrack zou bijna de pret bederven als de weergave niet zo aanstekelijk en 'foot tapping' ritmisch correct was geweest. Ik ken deze albums op mijn duimpje en heb van begin tot eind genoten. Alles wat ik aan de phono input van de I4S toevertrouwde overtuigde me steeds sterker dat mijn Moonstone een betere voorversterker verdient dan de

toch best capabele input op mijn Lyngdorf. Dit is een serieus goede phono voorversterker!

Ik heb vervolgens deze plaat (en nog wat meer platen) gedraaid en via de hoofdtelefoon aansluiting beluisterd op mijn Hifiman HE400i (2020 versie). Met mijn gebruikelijk setup heb ik geen mogelijkheid om vinyl via hoofdtelefoon te luisteren en ook dit werd weer een momentje om te overwegen hier stappen in te gaan ondernemen. Een hoofdtelefoon is toch iets meer een precisie instrument om de kwaliteiten van mijn draaitafel-element combinatie bloot te leggen, en ik werd (wederom) niet teleurgesteld. Gestreamd heb ik natuurlijk ook via de hoofdtelefoon en je raadt het al, uitstekend gewoon. De HE400i is niet extreem moeilijk aan te sturen, maar heeft voor de beste geluidskwaliteit natuurlijk wel baat bij een stabiele versterking. Zeker als er wat meer laag in het signaal zit, en in Roon heb ik voor mijn HiFiMan een 'op maat' eq-curve in gebruik die inderdaad iets het laag versterkt. Dus ook de hoofdtelefoonuitgang op de I4S is op peil met de rest van het apparaat, heel netjes.

Conclusie

De Foundation Line is naar mijn bescheiden mening als meest betaalbare serie van Canor een buitengewoon goede propositie. Je krijgt een flinke dosis high-end gevoel en ervaring maar dan voor een prijs die bereikbaar te noemen is. De vormgeving is stijlvol understated, het materiaalgebruik en de afwerking is op zeer hoog niveau. De technische implementatie en toegepaste Canor-eigen vindingen zijn dat ook. Dit alles resulteert in een redelijk compacte maar verfijnd en tegelijkertijd groots presterende en van vrijwel alle denkbare ingangen voorziene installatie. Ik twijfelde op meerdere momenten of de door mij ingezette 'randvoorwaarden' hier wel voldoende recht aan deden. Ik denk dat de titel die ik voor dit artikel al vrij snel had bedacht volledig de essentie van mijn verhaal samenvat.

Meer informatie op www.canor-audio.com

